

Sygnatura akt III RC 475/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

K., dnia 23-08-2016 r.

Sąd Rejonowy w Koninie III Wydział Rodzinny i Nieletnich w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Grażyna Hempowicz

Protokolant: Kinga Woźniak

po rozpoznaniu w dniu 23-08-2016 r. w Koninie

sprawy z powództwa H. Ś. (1)

przeciwko A. Ś. (1)

- o alimenty

1. Zasądza alimenty od pozwanego A. Ś. (1) na rzecz powódki H. Ś. (1) w kwocie po 500zł (pięćset złotych) miesięcznie płatne do rąk powódki począwszy od 14 sierpnia 2014 roku do 15-tego każdego miesiąca wraz z ustawowymi odsetkami, w przypadku opóźnienia w terminie płatności.
2. W pozostałym zakresie powództwo oddala.
3. Wyrokowi w pkt 1 nadaje rygor natychmiastowej wykonalności;
4. Kosztami procesu obciąża pozwanego w 1/2 części, a w pozostałym zakresie obciąża nimi Skarb Państwa.
5. Zasądza od pozwanego A. Ś. (1) na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. T. R. (1) kwotę 1478zł. tytułem zwrotu 1/2 części kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powódce z urzędu.
6. Zasądza od Skarbu Państwa (Sąd Rejonowy w Koninie) na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. T. R. (1) kwotę 1478zł tytułem 1/2 części kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powódce z urzędu.

SSR Grażyna Hempowicz

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 14 sierpnia 2014 r. H. Ś. (1) wystąpiła przeciwko A. Ś. (1) o zasądzenie na jej rzecz alimentów w kwocie po 500 zł miesięcznie. W uzasadnieniu powódka powołała się na swój zły stan zdrowia powodujący konieczność leczenia u specjalistów oraz fakt, iż obecnie jest osobą bezrobotną. Wskazała nadto, iż osiąga dochody w wysokości 600 zł netto miesięcznie oraz ciąży na niej obowiązek spłaty kredytu zaciągniętego przed kilku laty na ogrzewanie, którego dotychczas nie spłaciła z racji utraty zatrudnienia.

Pozwany w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości, uzasadniając swoje stanowisko brakiem niedostatku w sytuacji powódki. Podkreślił, że roszczenie byłej żony nie znajduje podstaw faktycznych i prawnych oraz godzi w zasady współżycia społecznego. Majątek który stanowi własność powódki, w tym dom jednorodzinny o powierzchni 80 m² zdaniem pozwanego w pełni zabezpiecza jej warunki do prawidłowego funkcjonowania, podczas gdy obciążenie go zobowiązaniem alimentacyjnym spowoduje znaczne pogorszenie jego sytuacji finansowej i w dużym stopniu ograniczy możliwości wsparcia finansowego dzieci.

Następnie pismem z dnia 1 grudnia 2014 r. powódka rozszerzyła żądanie pozwu i wniosła o zasądzenie na jej rzecz alimentów w wysokości 700 zł miesięcznie od dnia wniesienia pozwu oraz o zabezpieczenie powództwa poprzez zobowiązanie pozwanego do płacenia na rzecz powódki kwoty 500 zł miesięcznie od dnia 1 listopada 2014 r. na czas trwania procesu z uwagi na niedostatek oraz z racji pogorszenia się stanu jej zdrowia, w wyniku czego nie może zaspokajać swoich podstawowych potrzeb życiowych.

Postanowieniem z dnia 9 grudnia 2014 r. Sąd Rejonowy w Koninie udzielił powódce zabezpieczenia w ten sposób, że zobowiązał pozwanego do łożenia na rzecz powódki alimentów w kwocie po 500 zł miesięcznie, płatnych do rąk powódki począwszy od 9 grudnia 2014 r. a postanowienie to, niezaskarżone przez strony, uprawomocniło się 25 grudnia 2014 r.

Pismem z dnia 30 maja 2016 r. powódka ponownie zmieniła żądanie pozwu i wniosła o zasądzenie na jej rzecz alimentów w wysokości 1.000 zł miesięcznie podnosząc w uzasadnieniu, że sytuacja materialna wskutek drastycznego pogorszenia się jej stanu zdrowia uległa dalszemu istotnemu pogorszeniu, dlatego kwota wskazana w piśmie jest niezbędna dla pokrycia jej najbardziej podstawowych potrzeb.

Sąd ustalił, co następuje:

H. Ś. (1) i A. Ś. (1) pozostawali małżeństwem od 7 grudnia 1991 r. i z małżeństwa tego mają dwóch synów – P. Ś. ur. (...) oraz K. Ś. ur. (...)

Małżeństwo stron zostało rozwiązane na mocy wyroku Sądu Okręgowego w Koninie z dnia 29 listopada 2007 r. wydanego w sprawie I C 492/05 z powództwa A. Ś. (1) przeciwko H. Ś. (1) przez rozwód z winy powoda. Jednocześnie Sąd rozwodowy powierzył wykonywanie władzy rodzicielskiej nad małoletnimi wówczas synami stron powódce oraz zasądził od A. Ś. (1) alimenty na rzecz małoletnich dzieci w kwocie po 400 zł miesięcznie na każdego z nich. Sąd nie orzekł o sposobie korzystania z wspólnego mieszkania małżonków oraz orzekł o kosztach procesu.

Sąd Okręgowy ustalił wówczas, że wyłącznie winnym rozkładu pożycia małżeńskiego stron był A. Ś. (1), który zachowywał się agresywnie zarówno w stosunku do swojej ówczesnej żony, jak i wobec synów, co do których dopuszczał się nawet bezpośredniej przemocy fizycznej. Konsekwencją jego nagannego zachowania było wyprowadzenie się powódki wraz z synami ze wspólnie zajmowanego dotychczas mieszkania stron w K. przy ul. (...) w czerwcu/lipcu 2005 r. do domu jednorodzinnego stron położonego na nieruchomości w Ż., który następnie na mocy podziału majątku z pozwanym przypadł na własność powódce (dowód: akta Sądu Okręgowego w Koninie I C 492/05)

Już ugodą z dnia 21 grudnia 1998 r. zawartą przed Sądem Rejonowym w Koninie w sprawie III RC 1130/98 pozwany zobowiązał się do łożenia na rzecz powódki alimentów z tytułu przyczyniania się do zaspokajania potrzeb rodziny w kocie po 200 zł miesięcznie, przy czym ten obowiązek alimentacyjny na mocy wyroku Sądu Rejonowego w Koninie z dnia 16 kwietnia 2008 r. wydanego w sprawie III RC 120/08 wygasł.

Jeszcze w toku procesu o rozwód, na mocy wyroku z dnia 8 listopada 2006 r. w sprawie III RC 257/06 Sąd Rejonowy w Koninie ustanowił w małżeństwie stron rozdzielną majątkową z dniem 28 kwietnia 2005 r. W wyniku tego na skutek podziału majątku wspólnego stron powódka otrzymała na własność dom jednorodzinny, w którym zamieszkuje do dnia dzisiejszego, a pozwany spółdzielcze lokatorskie mieszkanie mieszczące się przy ul. (...). Pozwany otrzymał również od powódki spłatę majątku w wysokości 67.000 zł płaconą w ratach w latach 2008-2012.

W trakcie trwania procesu o rozwód powódka zamieszkiwała w domu jednorodzinnym stron w Ż. o powierzchni 80 m² położonym na działce o powierzchni 8 arów wspólnie z małoletnimi wówczas synami, gdzie przeprowadziła się w czerwcu/lipcu 2005 r. na skutek awantur wywoływanych przez pozwanego A. Ś. (1). W związku z zamieszkiwaniem powódka ponosiła wówczas w całości koszty utrzymania domu 500-600 zł miesięcznie. Posiadała na utrzymaniu i wychowaniu dwóch małoletnich synów: P. w wieku 15 i K. w wieku 13 lat. Obydwaj uczęszczali do szkół, przy czym małoletni K. w związku ze zdiagnozowanym u niego zespołem nadpobudliwości psychoruchowej (...) był pod opieką lekarza psychiatry i psychologa, wymagał przyjmowania leków. Koszt utrzymania małoletnich wynosił wówczas od

1.000 zł do 1.200 zł miesięcznie łącznie. Powódka leczyła się wówczas na depresję, płaciła za wizyty lekarskie po 30-40 zł, poza tym korzystała z pomocy finansowej swoich rodziców, była właścicielką samochodu osobowego F. (...) i ponosiła koszty jego eksploatacji (dowód: akta I C 492/05).

Zgodnie z wyrokiem Sądu Rejonowego w Koninie z dnia 20 września 2013 r. obowiązek alimentacyjny A. Ś. (1) ustalony wyrokiem Sądu Rejonowego w Koninie z dnia 27 kwietnia 2009 r. w sprawie III RC 779/08 wobec syna K. Ś. wygasł z dniem 20 września 2013 r. natomiast wobec syna P. Ś. pół roku wcześniej (dowód: k. 326, zeznania pozwanego k. 317v).

H. Ś. (2) z wykształcenia jest technikiem ekonomii, poza tym posiada doświadczenie zawodowe jako pracownik administracji i krawcowa. W trakcie trwania małżeństwa rozpoczęła studia licencjackie na kierunku administracja, które ukończyła po rozwodzie. W trakcie trwania małżeństwa w okresie od 7 maja 2003 r. do 31 grudnia 2005 r. była zatrudniona na stanowisku referenta w Towarzystwie (...) S.A. w P. Oddział (...). W chwili orzekania o rozwodzie była osobą bezrobotną, wcześniej w związku z wypadkiem samochodowym któremu uległa w 2005 r. otrzymywała zasiłek chorobowy i świadczenie rehabilitacyjne. Od 1 grudnia 2007 r. do 31 października 2012 r. była zatrudniona na podstawie umowy o pracę na pełen etat jako krawcowa w firmie (...) w P.. Umowa została wypowiedziana przez pracodawcę z uwagi na wykorzystanie przez powódkę świadczenia chorobowego (dowód: k. 249). Następnie od 7 listopada 2011 r. do 31 października 2014 r. powódka pracowała w (...) Centrum (...) w K. jako pracownik biurowy na 1/2 etatu z miesięcznym wynagrodzeniem w wysokości 900 zł brutto. W trakcie zatrudnienia, wobec pogorszenia się jej stanu zdrowia powódka przeszła na zwolnienie chorobowe, a umowa o pracę wygasła z końcem października 2014 r. bez możliwości przedłużenia. Od czerwca 2014 r. do listopada 2014 r. powódka pobierała zasiłek rehabilitacyjny w wysokości ok. 600-700 zł miesięcznie (dowód: k. 112-113, 139). W roku podatkowym 2015 r. powódka nie osiągnęła żadnego dochodu.

Od 2 grudnia 2014 r. jest zarejestrowana w Powiatowym Urzędzie Pracy w K. jako osoba bezrobotna bez prawa do zasiłku, poszukuje pracy w zawodzie technik ekonomista, specjalista administracji publicznej i technik prac biurowych (dowód: k. 131). Posiadała kredyt gotówkowy w (...), który został spłacony w toku niniejszego procesu (dowód: k.87). W 2014 r. nie figurowała w ewidencji świadczeniobiorców Gminnego Ośrodka Pomocy (...) w S., w 2015 r. i 2016 r. powódka korzystała ze świadczeń Ośrodka w postaci zasiłków celowych, z czego w 2015 r. otrzymała łącznie kwotę 2.770 zł a w 2016 r. do lipca kwotę 1.741 zł (dowód: k. 321). Poza tym korzysta z pomocy rodziców i babci (dowód: zeznania powódki k. 316). Od 2014 r. posiada orzeczenie o lekkim stopniu niepełnosprawności, obecnie przyznane do 31 maja 2017 r. (dowód: k. 308). Pozostaje pod kontrolą psychiatry, psychologa, przyjmuje leki przeciwdepresyjne i przeciwbólowe. Poza tym leczy się u hepatologa, gastrologa i pulmonologa w związku z czym przyjmuje leki na stałe jak hydroxyzinum, tioaxil. Zamieszkuje sama, przy czym do 2015 r. sporadycznie zamieszkiwał u niej syn K., który wówczas kupował opał. Na stałe koszty utrzymania powódki składają się: koszty utrzymania domu w wysokości 600 zł miesięcznie licząc z opałem oraz średnio 80 zł miesięcznie na lekarstwa. Powódka nigdzie nie dorabia, poza domem nie posiada żadnego majątku, z samochodu F. (...) okresowo korzystał syn, jednak w 2015 r. uległ w trakcie wypadku uszkodzeniu, obecnie nie nadaje się do jazdy, powódka nie ma żadnych stałych źródeł dochodu, na koncie wykorzystuje debet do 1.000 zł. Zimą zdarza się, że nie posiada środków na zakup opału, wtedy chodzi częściej do swoich rodziców. Nie zamierza sprzedać domu albowiem jej zdaniem w mieszkaniach w blokach wymagana jest stała opłata za czynsz, przy czym ona takowych regularnych środków nie posiada (dowód: k. 2-3, 62-73, 86-87, 102-107, 112-114, 131-134, 207-209, 212, 229-230, 254-256, 309-313, 319, zeznania powódki k. 88-89, 314-315).

Według opinii specjalisty sądowego biegłego lekarza pulmonologa A. S. z dnia 27 lipca 2015 r. wydanej dla potrzeb niniejszej sprawy na zlecenie Sądu astma oskrzelowa atopowa rozpoznana u powódki na obecnym etapie zaawansowania – prawidłowo leczona i kontrolowana jest w niewielkim stopniu zaawansowana i nie stanowi przeciwwskazania do pracy o umiarkowanym wysiłku fizycznym i w dobrych warunkach mikrośrodowiska. Stanowi jedynie przeciwwskazanie do pracy wymagającej dużego i umiarkowanie dużego wysiłku fizycznego oraz w narażeniu na działanie szkodliwych czynników uczulających i drażniących drogi oddechowe w miejscu pracy. Jej aktualny stan zdrowia nie uniemożliwia jej podjęcia pracy w wyuczonym zawodzie administracyjno-biurowym. Biegły domniemywa, iż stwierdzony w badaniu zły stan psychiczny powódki może nasilać objawy ze strony układu oddechowego. Według opinii biegłego psychiatry J. O. z dnia 28 stycznia 2016 r. wydanej dla potrzeb sprawy na zlecenie Sądu u powódki

zdiagnozowano zaburzenia nerwicowe, jednak mimo to brak jest także przeciwwskazań do podjęcia pracy zawodowej zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami na stanowisku pracownik biurowy lub administracyjny z punktu widzenia badania psychiatrycznego. W opinii z komisijnego badania biegłych z dnia 10 lutego 2016 r. stwierdzono, iż powódka od 1. Listopada 2014 r. jest całkowicie zdolna do pracy w swoim zawodzie lub wykonywać może prace łącznie z fizycznymi (dowód: opinia pulmonologiczna – k. 172-174, opinia sądowo-psychiatryczna – k. 192-195, opinia komisijnego badania biegłych lekarzy – k. 202).

Pozwany A. Ś. (2) z zawodu jest inżynierem górnictwa i geologii, w dacie orzekania rozvodu z powódką był technikiem mechanikiem. Od 1 lipca 1992 r. jest zatrudniony jako dyspozytor ruchu zakładu górniczego w Kopalni (...) S.A. ma podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony. W chwili orzekania w sprawie o rozwód jego wynagrodzenie opiewało na kwotę średnio 2.400 zł netto miesięcznie. Pozwany zamieszkiwał wówczas sam w lokatorskim mieszkaniu spółdzielczym przy ul. (...), które ostatecznie w wyniku podziału majątku wspólnego stron zostało mu przyznane łącznie ze spłatą od powódki w kwocie 67.000 zł, która powódka spłaciła w ratach do 2012 r. Od 17 sierpnia 2001 r. spłacał do Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych pożyczkę na budowę domu jednorodzinnego pobranego na budowę domu w trakcie małżeństwa w kwocie 20.000 zł. Pozwany zobowiązał się do jej spłaty w 180 ratach miesięcznych w wysokości 128 zł. Kredyt ten spłacał pomimo orzeczenia rozvodu, w grudniu 2016 r. przewidziana jest ostatnia rata. Poza tym w dacie orzekania rozvodu pozwany był obciążony licznymi kredytami konsumpcyjnymi, wskutek czego jego wynagrodzenie wynosiło po potrąceniach 1.660 zł netto miesięcznie, poza tym ponosił koszty utrzymania mieszkania: 500 zł miesięcznie łącznie, w tym czynsz, opłaty RTV, spłata kredytu mieszkaniowego. Ponadto ponosił koszt za energię elektryczną domu w Ż., zajmowanego wówczas przez powódkę i dzieci. Był właścicielem samochodu osobowego F. (...), nie miał innego majątku, korzystał z pomocy rodziców żywiąc się u nich (dowód: akta I C 492/05).

Dnia 2 lipca 2012 r. pozwany uzyskał wykształcenie inżynierskie specjalności eksploatacja podziemia i odkrywkowa złóż na Politechnice (...), gdzie w 2008 r. podjął i kontynuował studia w systemie zaocznym, odpłatnie. Na ten cel przeznaczył w znacznej części spłatę z podziału majątku od powódki uzyskaną w latach 2008-2012. Uzyskanie tytułu inżyniera spowodowało wzrost jego zarobków, które aktualne wynoszą średnio 4.000-4.100 zł netto miesięcznie, ponadto raz w roku pobiera tzw. „Barbórkę”(dowód: k. 211,219). Obecnie nadal zamieszkuje w mieszkaniu lokatorskim z małżeństwa ponosząc koszty jego utrzymania; czynsz ze spłatą kredytu około 650 zł miesięcznie i opłaty za media średnio 150 zł miesięcznie, nadal spłaca kredyt zaciągnięty na budowę domu 128 zł miesięcznie do grudnia 2016 r. poza tym w 2014 r. zaciągnął pożyczkę w KZP w kwocie 20.000 zł na remont mieszkania, rata wynosi 1.430 zł miesięcznie. Nie ma żadnego majątku, samochodu ani oszczędności, nie żyje w żadnym związku, od 2013 r. nie płaci już żadnych alimentów na rzecz synów (dowód: zeznania pozwanego k. 89, 317, 224-226).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o akta I C 492/05 oraz dokumenty zgromadzone w niniejszych aktach, przywołane wyżej, złożone przez strony i uzyskane przez Sąd w toku procesu, których treść nie budziła wątpliwości i nie została zakwestionowana przez strony. Ponadto Sąd oparł swoje ustalenia na treści zeznań stron k. 88-89, 314-316, którym w znacznej mierze nadał przymiot wiarygodności. Zeznania te były bowiem spójne i logiczne, ponadto znajdowały potwierdzenie w niezakwestionowanym materiale dowodowym. Za niewiarygodne i niezajdujące potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym Sąd uznał jedynie zeznania powódki w zakresie dotyczącym dodatkowego zarobku pozwanego, który według niej ma się trudnić stolarstwem albowiem kwestia ta nie została przez nią w żaden sposób wykazana. Sąd pominął dowód z zeznań świadka M. G., bowiem okoliczności, na które świadek miała być przesłuchana zostały zawarte w świadectwie pracy przedstawionym na rozprawie przez powódkę. Nadto, zdaniem Sądu zmierzał on wyłącznie do przedłużenia postępowania w sprawie.

Sąd nie znalazł także podstaw, aby kwestionować przydatność opinii sporządzonych przez biegłych lekarzy: psychiatry dr J. O., pulmonologa A. S. oraz specjalisty medycyny pracy T. R. (2). Biegli wydali opinie posiadając dokumentację medyczną powódki. Sąd uwzględnił przy tym doświadczenie biegłych w sporządzaniu opinii z zakresu objętego zleceniem sądu. Opinie te są jasne, logiczne i wyczerpująco uzasadnione. Zarówno wnioski końcowe opinii, jak i ich

argumentacja są zrozumiałe i odpowiadają na postawione biegle pytania. Podkreślenia także wymaga, że żadna ze stron nie kwestionowała treści w nich zawartych.

Sąd zważył, co następuje:

Powódka oparła swoje żądanie zasądzenia na swoją rzecz alimentów w ostatecznej kwocie po 1.000 zł miesięcznie na treści art. 60 § 2 k.r.i.o., zgodnie z którym „jeżeli jeden z małżonków został uznany za wyłącznie winnego rozkładu pożycia, a rozwód pociąga za sobą istotne pogorszenie sytuacji materialnej małżonka niewinnego, sąd na żądanie małżonka niewinnego może orzec, że małżonek wyłącznie winny obowiązany jest przyczynić się w odpowiednim zakresie do zaspokajania usprawiedliwionych potrzeb małżonka niewinnego, chociażby ten nie znajdował się w niedostatku”.

Zgodnie z przyjmowaną linią orzecniczą Sądu Najwyższego obowiązek świadczeń alimentacyjnych między małżonkami po rozwodzie stanowi kontynuację obowiązku wzajemnej pomocy, powstałego w wyniku zawarcia związku małżeńskiego, przy czym w wypadku orzeczenia rozwodu z wyłącznej winy jednego z małżonków uprawnienie drugiego małżonka do żądania dostarczania środków na zaspokajanie usprawiedliwionych potrzeb powstaje już wówczas, gdy na skutek rozwodu wystąpiło w jego sytuacji majątkowej istotne pogorszenie. Sąd Najwyższy wyjaśnił w tezie XIII uchwały z dnia 16 XII 1987 r. (III CZP 91/86, OSN CAP 1988, nr 4, poz. 42), że dla oceny, czy przesłanka istotnego pogorszenia sytuacji materialnej występuje, należy przeprowadzić porównanie każdorazowej sytuacji materialnej małżonka niewinnego z tym położeniem, jakie istniałoby gdyby rozwód nie został w ogóle orzeczony i gdyby małżonkowie kontynuowali pożycie.

Wobec powyższego w pierwszej kolejności Sąd dokonał porównania sytuacji stron, w jakiej znajdowały się w trakcie trwania małżeństwa z sytuacją, w jakiej pozostawałyby, gdyby ich małżeństwo było kontynuowane. Niewątpliwie należało uznać, iż obecna sytuacja stron jest zasadniczo odmienna.

Do ustalenia zasadności dochodzenia kwalifikowanych roszczeń alimentacyjnych przewidzianych w art. 60§ 2 krio niewątpliwie należało dokonać każdorazowo porównania sytuacji materialnej małżonka niewinnego w czasie trwania małżeństwa z jego sytuacją materialną po rozwodzie, przy czym należało brać pod uwagę sytuację materialną małżonka, jaką on w czasie trwania małżeństwa zgodnie z przepisami prawa powinien mieć, a nie tę, jaką faktycznie miał, i istotnym jest, że prawo do tego rodzaju żądania alimentacyjnego małżonek niewinny posiada nawet pomimo braku po jego stronie niedostatku.

Przede wszystkim podkreślenia wymaga fakt, iż bezspornie w sprawie, w świetle wniosków opinii specjalistów sądowych z zakresu medycyny, stan zdrowia powódki, pomimo uznania ją za osobę o lekkim stopniu niepełnosprawności i będącą niewątpliwie pod opieką lekarzy psychiatry i pulmonologa, pozwala jej na pracę zgodnie ze swoim wykształceniem zawodowym. Skutkować to musiało przyjęciem przez Sąd, iż jako osoba zdolna do podjęcia pracy może ona własnymi siłami zaspokoić częściowo, przynajmniej w podstawowym zakresie swoje usprawiedliwione potrzeby, posiadając przynajmniej potencjalnie możliwość osiągania dochodów na poziomie najniższego wynagrodzenia rzędu 1.300 zł miesięcznie. Dlatego, zdaniem Sądu, podnoszenie przez powódkę faktu, że znajduje się ona w niedostatku skoro jej dochodami są jedynie środki z pomocy społecznej, należało uznać za nieusprawiedliwione w tym zakresie. Pomimo tego powódka wykazała zdaniem Sądu w toku procesu, że jej sytuacja materialna od rozwodu uległa istotnemu pogorszeniu, co uczyniło jej powództwo usprawiedliwionym co do zasady.

Bezspornie już w czasie trwania małżeństwa to pozwany był stroną silniejszą ekonomicznie, uzyskującą zdecydowanie wyższe wynagrodzenie niż powódka, która poza wychowywaniem dzieci starała się doksztalać i pracować zawodowo, osiągała jednak niskie wynagrodzenie. Dlatego też zasadnie można stwierdzić, że gdyby małżonkowie kontynuowali małżeństwo to obecnie, z racji zarówno złej kondycji psychicznej powódki i wieku, utrudniającego jej niewątpliwie znalezienie pracy na ograniczonym rynku zatrudnienia K. i okolic, mogłaby ona liczyć na wspólne życie z pozwanym, który niewątpliwie od lat posiada stabilne zatrudnienie i stałe zarobki. Tym samym poziom jej życia, przy założeniu, że ona sama osiągałaby chociaż najniższe zarobki, byłby znacznie wyższy, licząc z dochodami pozwanego, tym bardziej że obecnie nie mają już oni na utrzymaniu dorosłych już synów a koszty utrzymania mieszkania rozkładałby się

na 2 osoby. Tym samym, zdaniem Sądu, żądanie powódki zasądzenia alimentów usprawiedliwione co do zasady winno obejmować co do jego kwoty zbliżoną różnicę w wysokości dochodów osiągniętych potencjalnie wspólnie przez byłych małżonków przy kontynuowaniu pożycia, a realnymi dochodami powódki przy założeniu, że osiąga ona najniższe wynagrodzenie. Oczywistym jest, że małżonkowie po rozwodzie nie mają prawa do równej stopy życiowej, jednak uprzywilejowany charakter roszczeń alimentacyjnych z art. 60 § 2 krio daje prawo małżonkowi niewinnemu do bardziej dostatniego poziomu życia, aniżeli tylko zaspokajanie usprawiedliwionych potrzeb, przy czym owe usprawiedliwione potrzeby należy rozważać w kontekście stopy życiowej małżonków rozważanych w konkretnych okolicznościach sprawy. Jeżeli obecna stopa życiowa małżonka zobowiązanego jest wyższa od tej z czasów rozwodu, to może ona mieć znaczenie w sprawie pod warunkiem, że małżonek ten byłby na takiej właśnie stopie także wówczas, gdyby nadal pozostawał w związku małżeńskim z małżonkiem niewinnym (uzasadnienie tezy XIII uchwały z dnia 16 grudnia 1987 r. III CZP 91/86),

Przy takim założeniu Sąd uznał, iż wprawdzie pozwany podnosi, że obecne jego dochody są wyższe z racji uzyskania wyższego wykształcenia inżynierskiego po rozwiązaniu małżeństwa z powódką, to jednak nie można wykluczyć, iż takowego wykształcenia nie uzyskałby podczas kontynuowania małżeństwa stron, ponadto, nawet przy założeniu przeciwnym, i tak jego zarobki są zdecydowanie wyższe niż w czasie trwania małżeństwa i rozwodu, skoro obecnie wynoszą około 4.000 zł do 4.100 zł miesięcznie netto nie licząc „Barbórki” a pozwany nie wykazał żadną miarą, by podniesienie wykształcenia spowodowało wzrost jego zarobków aż o 1.000 zł.

Dlatego Sąd uwzględniając powyższe rozważania zasądził w punkcie 1 wyroku od pozwanego na rzecz powódki alimenty w kwocie po 500 zł miesięcznie poczynając od daty wytoczenia powództwa i uznał, iż taka kwota zniweluje pogorszenie się jej sytuacji materialnej, spowodowane rozwodem z pozwanym i pozwoli jej zaspokoić swoje usprawiedliwione potrzeby zarówno mieszkaniowe jak i związane z jej bieżącym utrzymaniem i leczeniem, oczywiście przy założeniu, że w pozostałym zakresie koszt jej utrzymania pokryje z dochodów osiągniętych z jej potencjalnego zatrudnienia lub ze środków z pomocy społecznej. Dlatego też jej powództwo w pozostałym zakresie Sąd oddalił w punkcie 2 wyroku uznając je za wygórowane w aktualnym stanie sprawy.

Z drugiej strony tak ustalone alimenty leżą zdaniem Sądu w zakresie możliwości zarobkowych pozwanego, który wprawdzie starał się kreować w toku procesu swoją sytuację jako trudną, jednak jest to niezrozumiałe dla Sądu, skoro realnie osiąga on zarobki rzędu 4.000 zł netto miesięcznie, nie ma nikogo na utrzymaniu, a po potrąceniu 500 zł alimentów dla powódki i tak pozostanie mu kwota ponad 3.500 zł na jego utrzymanie, pozwalająca mu na zarówno na spłatę kredytu, jak i godne życie i zdecydowanie wyższą stopę życiową, niż powódka.

O rygorze natychmiastowej wykonalności Sąd z urzędu orzekł w punkcie 3 wyroku w oparciu o treść art. 333 § 1 pkt 1 k.p.c. a rozstrzygnięcie o kosztach sądowych zawarte w punktach 4,5 i 6 wyroku znalazło podstawę w treści art. 98 kpc i art. 113 ust 1 Ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jednolity Dz. U. z 2014 r). Wobec faktu, iż powódka wygrała w 50 %, dlatego też pozwany w takim zakresie pokrył koszty sądowe opinii biegłych z uiszczoną zaliczki, a nadto jako iż powódka była reprezentowana przez pełnomocnika ustanowionego z urzędu, stąd w oparciu o § 6 pkt 5 w zw. z § 7 ust. 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jednolity Dz. U. z 2013 r. poz. 461) Sąd obciążył pozwanego odpowiednio proporcjonalnie tymi kosztami, zasądzając pozostałe wynagrodzenie na rzecz pełnomocnika od Skarbu Państwa w oparciu o przywołane wyżej przepisy.

SSR Grażyna Hempowicz